

לוי

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

קלד א מ"י פ"ג מ"ג
מפער ע"י ה"ג:
קלד ב מ"י פ"ג מ"ג
כסרס הלכ"י:
קלד ג מ"י פ"ג מ"ג
מפער ע"י ה"ג:
קלד ד מ"י פ"ג מ"ג
כסרס הלכ"י:
קלד ה מ"י פ"ג מ"ג
מ"ה ה"ג ט"ש"ע
ק"מ ט"י מ"ג ט"ש"ג
קל"מ מ"י פ"ג מ"ג
מ"ה ה"ג ט"ש"ע
ל"ח ט"י מ"ג ט"ש"ג

לעני רש"י

אישקלדי"י ראשקלדי"י
לחלוט (בכ"ס ורחמי
ונעשה קל כ"ס סומ"ג)

רבינו הגאון

אוציא חטים ושבועה
שיש במינן בכורים, והיו
החטים ורשעיהו פסולין
למנוח, ומקטין ליל מצות
מצות ריבה, אי מצות
מצות ריבה אפי' בכורים
יצא אדם ירי חובתו
בפסח ליום מצוה, וי"א:
אוציא חטים ושבועה
שיש במינן בכורים והגון
אין מביאים בכורים
חזק בשבועה הניתנת.
ומשנתן בכ"ס והיה בשבת
המינים הן חמה ושבועה
גם התאנה והגון ית
המרים ה"ל מצוה כצ"ח
ריבה אפילו בכורים
יצא אדם מן. הדר
בה ר' עקיבא והוה
ל' יולי הגלילי דקא
מפיעס לביכורים מבבל
משבועה, והניא יבול
איה אדם ויצא בכורים,
ת"ל בכל מושבותיכם
תאכלו מצות, מצה
הנאכלת בכל מושבות
יצאו בכורים ושבועה
נאכלים בכל מושבות
וכו', ולא אשכחן תנא
דחגי ויצא אדם ירי חובתו
במעשר שני בירושלים
אלא ר' עקיבא, אוקימנא
ל' עקיבא, וקא מפיעס
בכורים מושבותיכם,
שימ הדר ביה מהרה,
דחגי במעשר שני מצות
מצות ריבה, הלכך חטין
ישעורן אפי' שיש במינן
בכורים כשירים למנוח.
מאי טעמא דרבנן דסליגי
על ר' שמעון דאמיני
בכורים אחרים לאונן.
אמרין דכתיב לך תוכל
לאכול בשעריך מעשר
הגון חורשין ויצהרן
צ"ו, ואמר כ"י ורחומה
דך אלו הבכורים הקיטין
הכותב לפסח, ובמעשר
כתוב לא אכלתי באיני
ממנו. מה מעשר אסור
לאונן אף בכורים אסורין
לאונן, ור' שמעון לא
מקיש אסור לך החרה
קרינהו אסור, מה תרומה
דחגי לאונן, דחגי
הנריא בגמרא ימות פ'
העל אונן אסור במעשר
ובותר בתרומה ובפסח,
טובל יום אסור בתרומה

אוציא וישעורין שיש במינן ביכורים, (ב) ל"א"ל אסן כן נזילא
כל חמשת המינין שיש במינן ביכורים דלנו לחם נענין
דמעטין לעיל אורז ודומן:
אי מצות מצות ריבה אפי' ביכורים נמי, מימה לר"י דנימא
אהי ריבה לרבות יש נמינו
ביכורים והאי מיעוט נמינו מצות ביכורים
ויש לומר דכפרה הוא אי מרבינן הא
מרבינן נמי הא:
דאמר ר' אע"פ ונראה לר"י
דהא דל"אטרין למימר
כ"י אלעזר היינו אי מחינה לקלוט
דלוריימא אבל אי מחינה לקלוט
דרבנן לא נרין דר' אלעזר דהא
נאלל בכל מושבות שיכול להוציא
חזק לירושלים ולפדומו ומיהו רבי
אלעזר מצי סבר מחינה לקלוט
דרבנן ואלטרין קרא לנטעמא שיכול
לפדומו אפי' בירושלים ואס תאמר
והא מעשר שני נאלל בכל ערי
ישראל בנוב ונגעון כדמנן בפסק
גמרא דנחמס (דף ק"ג): נלא לנוב
ונגעון והוה הכמות קדשי קדשים
נאללן לפנים מן הקלעים קדשים
קלס ומעשר שני נאללן בכל ערי
ישראל ולקמן נשחבינן הא נאללן
בכל מושבות גבי חלות מודה ורקיקי
מיר דקאמר ריש לקיש חלות מודה
ורקיקי מיר נאללן בנוב ונגעון
ולכך מפיק להו מקרא אחריתא
מושמרתם ולא מצי מפיק להו מכלל
מושבותיכם וביכורים נמי נאללן
בנוב ונגעון וכל ערי ישראל דמאי
שנא והיכי ממעטין להו מכלל
מושבותיכם ויש לומר דהכא לא
ממעטין להו מכלל מושבותיכם אלא
לזמן בית עולמים ולא לזמן נוב ונגעון
ולקמן גבי חלות מודה ורקיקי מיר
אלטרין למיירש מושמרתם לזמן נוב
ונגעון ולא לזמן בית עולמים:
מאן שמעת ל"ה דאמר מעשר שני
נפיק ביה ר' עקיבא, אע"ג
דכמה תנאי דרשי מסורת ולא מקרא
ולירידה נפיק כמעשר שני דלא דרשינן
אזני מ"מ אע"ג דס"ל דמסורת עיקר
ל"ה דלא דרשי המקרא לזמן דרשי:
ורבי יוסי הגלילי תיפוק ל"ה שאינן
נאב"ל לאונן, ואס תאמר
ל"ה ויסי הגלילי מעשר שני מיפוק
ליה מכלל מושבותיכם כמו ביכורים
וי"ל דלא לזמן עוה ה"א דמושבותיכם
אחא דוקא לביכורים אבל מעשר שני
שיכול להיות לו היתר בכל מושבות אס
נטעמא כר"ס ה"א חלות מצות ריבה:

הדר ביה ר' עקיבא. מהך הקישא דמלך ומרור וילף ביכורים
מכלל מושבותיכם: אף מעשר שני, בירושלים הואיל ואינו נאלל
בכל מושבות ממהה משהבילו לירושלים שזר אינו יכול ללכל לאכול
בחוץ דלאמרין במסכת מכות (דף כ"ג) מחינה לקלוט מדרבנן
דמשקלטהו מחינה שזר אינו נפדה:
כ"י אלעזר, דאס נטעמא פודין אותו
ואוכלין אותו בכל מקום הלכך ר' לא
נטעמא נמי ולא נפדה בפקי ציה:
שאסו, כשלא מולל לאכול כגון זה
שניטעמא ונתת ככסף: **מאן שמעת**
ליה כו' ר' עקיבא. לעיל דברייתא
קמייתא וקממעט להו לביכורים מכלל
מושבותיכם ולא מתיקס מזה ומרור:
ור' יוסי, למה ליה למיף ביכורים
מכלל מושבותיכם מיפוק ליה מלחם
עוני מהיבא דנקפא ליה מעשר שני.
כשלא ר' עקיבא לא פייס לזני:
ואמר מר, במסכת מכות (דף כ"ג):
אלו ביכורים, דכמיז נהו יד ולקח
הכהן הנוטע מירך (דברים כו): **פרוסה**
מוסרה לאונן, ביכמות דהעל"ו נפקא
לן מוכל ור"י מתיבא זרות אמרתי לך
ולא אניתו: ה"ג **שמחה כתיב** נהו
ושמחה ככל טעום: **ומן שמחה**, בזמן
קצירה ולקטוה שארס לוקט מבוטחו
ולבו שמח הגלילי הכמות קרייה
דלזמי אובד אבי"ו: **מעשר**, דמנן
כמנחות (דף ס"ג): אין מביאין ביכורים
קודם לעשרת שמי הלחם של עשרת
ממירין הנאלל ביכורים דביכורים
איקרו דלמיז (מ"ג דמנן) וציוס הביכורים
בהקריבנס מנחה חדשה ע"ו: **ועד**
החג, שזמון הזמן הזה זמן לקטוה
ושמח כמעשיו: **מהחג ועד מנוכס**,
אינו זמן שמחה ואינו קורא וממנוכה
ואילך אינו זמן נבלה דמניא כספיהו
אשר מביא מאלרף"ס כל זמן שמזנין על
פני אלרף"ס של כלו לחיה מן השדה:
חלוט, אישקלדי"י, ומשינתו הוא:
אשיש, גלוסקא גדולה: **הדרגה**,
שניטעל כל הדרה דליינו פת קיב"ר:
של שלמה, שהיה מעונג, לומר סלת
נקייה: **גרבה דחמרא**, חיפה של יין:
וכמה

כמוצות של שלמה א"כ מה ת"ל לחם עוני פרט לחלוט ולאשישה ומאי משמע
דהאי אשישה לישנא דחשיבותא דכתיב ויחלק לכל העם לכל המון ישראל
למאיש ועד אשה לאיש חלת אחת ואשפר אחד ואשישה אחת וגו' ואמר
רב חנן בר אבא אשפר אחד משישה בפר אשישה אחד משישה באיפה ופליגא
דשמואל דאמר שמואל אשישה גרבא דחמרא דכתיב וואהבי אשישי
ענבים ת"ר אין אופן פת עבה דחמרא דכתיב בית שמאי
ובית

מיה תרומה בותרת לאונן אף ביכורים. מימה לר"י דכפרק גמרא דמכות (דף כ"ג)
וכי מה גא' ו' ללמדך אס לאללן חזק לחומה פירוס דרישא דקרא לא מולל לאכול בשעריך קל וזמור
מעשר הקל דתרומה קרינהו רחמנא דלאמרין הכא ונראה לרש"י
דלענין חזק לחומה איכא למילף ממעשר שני לפי ששתייה ענין אחד הן ששתייה טעוין קריאה
הבגלת מקוס:
פרט אשישו. משמע דחלוט הו' לחם אלא דלא הו' לחם עוני והא דלאמרין כמין מלי חלות
המסרת חלוט של בעלי בתים משמע דלא
הו' לחם מדפטר מן החלה לקמן מיירי דבגללו רכה כמו שאפרס לפנים א"י נמי הכא
דנדהר אפייה כמור אף קשה דלמרי' כחולץ (יבמות ט.) אע"ג ציה ודחגי
במנוה לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה
נמי מיירי דבגללו רכה דקודם אפייה לאו לחם הוא כלל ואמר אפייהו הוא דחגי לחם
והשיב נמי לזמן שגללתו רכה:
ובית

קלד קרא כ' יחזק מתן, שיפא מעשר טסור חזן לירושלים, או אפילו הוא בירושלים אלא שז' אהי יולל לאכול שנטעמא,
ונתת ככסף (מכות י"ט) ובעיני' סומריין ס"ס, תרומת דך אלו ביכורים, דכ"י הנאלל מקוס דכתיבין (דברים כו) ונתת
כעלם ויחלם, והאס אשמעתן עשה והכא אשמעתן וזהו לאו לאכול נעלין, דלזני חמימה ממש קדשי הנבלו אלא ואל
כעל חומה (יבמות ע"ג), מעצרת ועד החג מביא וקורא, אין קורין מקרא ככורים אלא מן שמחה, מנחת ועד החג,
שאס מלקט טמולו ויפדומו ויסי ימנן (דברים כו) א"י אופין פת עבה בפסח, קא מלקט דעמך שלטי יסל
לשמחה ממחתי' ביצה כ"ג.

שפודין אותו אפילו
בירושלים, לאמר שנטעמא,
אשר נתן לך ואלטרין
ולביחך אתה והלוי והגר
אשר בקרבך.
דברים כו יא
והחלק לכל אפילו לכל
המון ישראל לנאיש
ועד אשה לאיש חלת
לחם אחת ואשפר אחד
ואשישה אחת ויך כל
העם איש לביתו.
שמואל ב' י"ט
ו' ואמר יי אלו עור ה'טוב
אחב אשה אחת רע
ומנאפת באהבת י' את
בני ישראל והם פנים אל
אליהם אחרים ואבהי
אשישי ענבים:
דברים ג א

הגהות הב"ח
(א) חטים דייח לזמן רבי
וכי דאנן לחם נענין:
מוסף רש"י
שפודין אותו אפילו
בירושלים, לאמר שנטעמא,
אשר נתן לך ואלטרין
ולביחך אתה והלוי והגר
אשר בקרבך.
דברים כו יא
והחלק לכל אפילו לכל
המון ישראל לנאיש
ועד אשה לאיש חלת
לחם אחת ואשפר אחד
ואשישה אחת ויך כל
העם איש לביתו.
שמואל ב' י"ט
ו' ואמר יי אלו עור ה'טוב
אחב אשה אחת רע
ומנאפת באהבת י' את
בני ישראל והם פנים אל
אליהם אחרים ואבהי
אשישי ענבים:
דברים ג א

דכמה תנאי דרשי מסורת ולא מקרא
ולירידה נפיק כמעשר שני דלא דרשינן
אזני מ"מ אע"ג דס"ל דמסורת עיקר
ל"ה דלא דרשי המקרא לזמן דרשי:
ורבי יוסי הגלילי תיפוק ל"ה שאינן
נאב"ל לאונן, ואס תאמר
ל"ה ויסי הגלילי מעשר שני מיפוק
ליה מכלל מושבותיכם כמו ביכורים
וי"ל דלא לזמן עוה ה"א דמושבותיכם
אחא דוקא לביכורים אבל מעשר שני
שיכול להיות לו היתר בכל מושבות אס
נטעמא כר"ס ה"א חלות מצות ריבה:

מיה תרומה בותרת לאונן אף ביכורים. מימה לר"י דכפרק גמרא דמכות (דף כ"ג)
וכי מה גא' ו' ללמדך אס לאללן חזק לחומה פירוס דרישא דקרא לא מולל לאכול בשעריך קל וזמור
מעשר הקל דתרומה קרינהו רחמנא דלאמרין הכא ונראה לרש"י
דלענין חזק לחומה איכא למילף ממעשר שני לפי ששתייה ענין אחד הן ששתייה טעוין קריאה
הבגלת מקוס:
פרט אשישו. משמע דחלוט הו' לחם אלא דלא הו' לחם עוני והא דלאמרין כמין מלי חלות
המסרת חלוט של בעלי בתים משמע דלא
הו' לחם מדפטר מן החלה לקמן מיירי דבגללו רכה כמו שאפרס לפנים א"י נמי הכא
דנדהר אפייה כמור אף קשה דלמרי' כחולץ (יבמות ט.) אע"ג ציה ודחגי
במנוה לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה ודחגי לחם קרי' ציה
נמי מיירי דבגללו רכה דקודם אפייה לאו לחם הוא כלל ואמר אפייהו הוא דחגי לחם
והשיב נמי לזמן שגללתו רכה:
ובית

קלד קרא כ' יחזק מתן, שיפא מעשר טסור חזן לירושלים, או אפילו הוא בירושלים אלא שז' אהי יולל לאכול שנטעמא,
ונתת ככסף (מכות י"ט) ובעיני' סומריין ס"ס, תרומת דך אלו ביכורים, דכ"י הנאלל מקוס דכתיבין (דברים כו) ונתת
כעלם ויחלם, והאס אשמעתן עשה והכא אשמעתן וזהו לאו לאכול נעלין, דלזני חמימה ממש קדשי הנבלו אלא ואל
כעל חומה (יבמות ע"ג), מעצרת ועד החג מביא וקורא, אין קורין מקרא ככורים אלא מן שמחה, מנחת ועד החג,
שאס מלקט טמולו ויפדומו ויסי ימנן (דברים כו) א"י אופין פת עבה בפסח, קא מלקט דעמך שלטי יסל
לשמחה ממחתי' ביצה כ"ג.

שפודין אותו אפילו
בירושלים, לאמר שנטעמא,
אשר נתן לך ואלטרין
ולביחך אתה והלוי והגר
אשר בקרבך.
דברים כו יא
והחלק לכל אפילו לכל
המון ישראל לנאיש
ועד אשה לאיש חלת
לחם אחת ואשפר אחד
ואשישה אחת ויך כל
העם איש לביתו.
שמואל ב' י"ט
ו' ואמר יי אלו עור ה'טוב
אחב אשה אחת רע
ומנאפת באהבת י' את
בני ישראל והם פנים אל
אליהם אחרים ואבהי
אשישי ענבים:
דברים ג א